

Bud' mi učitelem a já budu tvým žákem

Učíme se už v prenatálním období. Je to jakýsi symbol pokroku, směřování kupředu.

Říká se, že pokrok je nevyhnutelný; je tedy i učení nevyhnutelné?

Čerstvé novorozeně se bude učit a nedá se mu v tom zabránit. A bude v tom pokračovat po celý svůj život, i kdyby samo nechtělo. Je to lidská přirozenost. Být žákem je tudíž lidská přirozenost.

Ale jestli jsme každý od přírody žáky, na koho pak padne úloha učitele?

Děláme to neustále. Stále předáváme informace, jdeme příkladem, i přestože to ani nezamýšlíme. Umění učit je v každém z nás.

Za jedno s největších učitelů v historii je považován zakladatel vědy Aristoteles.

On sám ale nedělal přednášky, ani nesepisoval vlastní rozsáhlé filosofické teze. Jednoduše se ptal. A studenti si odpověděli sami. Aktivní role se přenesla na žáka, ale ten se stále učil. Stačí se jen správně zeptat.

Ptám se tedy sebe:

Proč se vlastně neustále učíme?

Jsme žáky, abychom se naučili životu.

Co je nejvyšší forma vzdělání?

Ovládnout moudrost života. (Stát se učitelem života.)

Co je nejlepším pomocníkem, jak toho dosáhnout?

Jsou to naše chyby, ze kterých se učíme. Jsme žáky života.

Kdo je tedy nejlepším učitelem?

(Je život tím nevyšším učitelem? Život nám nabízí mnoho možností, jak udělat chybu. Ale jsme to my, kdo ty chyby děláme. A jsme to zase my, kdo to uzná a napraví je. A konečně: Jsme to my, kdo se z nich poučí.)

My sami.

Bud' me si tedy učiteli a žáky sami sobě a sobě navzájem.

Tohle není jen definice člověka, ale i zvířecí a rostlinné říše, která se taky neustále učí.

Je to definice samotného života?